

Obsah

Pramen živé vody.....	2
Čas dělení na moudré a hloupé panny.....	3
Človče, slyšíš Boží volání?..	4
Vzpomínky na letní misijní školu	7
Setkání bratří na Karmelu ...	12
Vize činnosti KS pro rok 2010.....	13
Vyhodnocení dotazníku k činnosti KS.....	14
Poznáváme biblické pravdy..	15
Vzpomínky na vánoční večírek mládeže.....	16
Co pro mne znamená být evangelíkem?	17
Aktuality ze světa	20
Literární hlídka.....	21
Aktuality z KS.....	22
Bohaterski chłpiec	22

Pramen živé vody

V blízkém okolí lázní Jeseník, na svazích Studničního vrchu, Zlatého chlumu a Křížového vrchu, se nachází jedinečné seskupení pramenů. Ze země vyvěrá na 60 registrovaných a pojmenovaných pramenů se studenou vodou. U nich byly v průběhu desetiletí z téměř posvátné úcty ke křišťálově čisté a léčivé vodě vystavěny „pomníčky“. K nim směřují i dnes kroky lázeňských hostů a návštěvníků zdejšího kraje. V současné době je k pitné kúře doporučován Jitřní pramen, který se nachází na svahu Studničního vrchu. Je mírně radioaktivní (222Bq/l) a tato hodnota radioaktivity stimuluje, povzbuzuje organizmus analgetickým účinkem.

V době pobytu v lázních Jeseník jsem měl možnost napít se z tohoto Jitřního pramene. V překrásný horký letní den, při procházce tímto krásným koutem naší vlasti, vyprahlý žízní, jsem se občerstvil douškou studené, pramenité vody, zahnal žízeň, a pak pokračoval v poznávání této krajiny. Měl jsem možnost v tuto dobu také pít z věčného pramene, kterým je Boží slovo. Slovo Ježíše Krista, které mě napomíná, povzbuzuje, uzdravuje, občerstvuje v životě víry a svým účinkem proměňuje.

Pán Ježíš při rozhovoru s ženou Samaritánkou v evangeliu sv. Jana 4,10.14 mluví takto: „*Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká: 'Dej mi napít,' prosila bys ty jeho a dal by ti živou vodu. Kdo by se však napil té vody, kterou mu dám já, nebude žíznit*

navěky, ale ta voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“

Vincenz Priessnitz, zakladatel prvního vodoléčebného ústavu lázní Jeseník, již v roce 1822 zavedl novou formu léčení ve zcela jiném vztahu k nemocným. Vyvedl je z ponurého prostředí nemocničních pokojů do otevřené přírody, kde jim nabídl Boží dary, které Bůh stvořil pro člověka.

Pán Ježíš Kristus tě chce vyvést z tvého všedního, ponurého duchovního života a nabízí ti Boží dar, plný, radostný a požehnaný život. Chce léčit tvůj duchovní život, dát novou naději, radost, pokoj a lásku. Pán

Ježíš Kristus ti i dnes znovu nabízí: „*Pojď a napij se z toho pramene vody živé.*“ Občerstvuj svou duši. Nechej se léčit, uzdravovat, napomínat, povzbuzovat, občerstvovat a proměňovat. Každý z nás má možnost se napít z toho „*pramene tryskajícího k věčnému životu, té vody živé.*“ Pán

Ježíš Kristus hovoří ve Zjevení Jana 21:6 a 22:17 „*Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.*“ Je jen na tobě, jak se rozhodneš. Můžeš projít kolem toho pramene bez povšimnutí, ale můžeš také přijmout tu „*živou vodu k věčnému životu.*“ Pán Ježíš Kristus ti nabízí tento vzácný dar pro tvůj život. „*Pojď a napij se.*“ Skutky apoštolské 16:31: „*Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen.*“ Přeji Boží požehnání, pevnou víru, hojnost duchovního zdraví, plný a radostný život v Pánu Ježíši Kristu.

Vašek Hrachovec

Čas dělení na moudré a hloupé panny

Bezbřehé myšlení

Doba, ve které žijeme, je velmi pohnutá. Všechno se mění. Evropa se sjednocuje, dochází k posunům v etické i duchovní sféře života. Všechny sféry života ovládá liberalizmus. Je to v podstatě nové náboženství, které má umožnit soužití různých názorových skupin. Víra v liberální přístup k životu ovládá myšlení nejen Evropy, ale z velké části i celého světa. Toto myšlení drtí staré tradice a na jejich místo vnáší nový způsob života, ten liberální. Jaká je jeho podstata? Někdo to krásně vyjádřil: „je bezbřehý“. Tento duch ovládá nejen společnost, ale také i myšlení mnohých lidí v církvi. Myšlení některých věřících se stává bezbřehé. Pokud tyto lidé převládají v církvi, pak jsou lidé dezorientováni a nevědí, co vlastně platí - to biblické, nebo to světské.

Ano i v církvi stojí proti sobě dva tábory: Bible a tento svět. Dva tábory, které ještě nedávno sejevily jako neslučitelné. Nyní dochází k jejich přibližování a často i slučování. Dva tábory, kde na jedné straně, té světské, je pánem člověk a na straně druhé Pán Ježíš. Jedna strana si utváří život dle svých vlastních potřeb a žádostí, ta druhá, ve které je Pánem Ježíš Kristus, ukazuje na potřebu spasení, vykoupení a na nutnost vyjít z tohoto světa.

Podivné splnutí

Ještě ne tak dávno se zdálo, že tyto dva světy není možné spojit. Avšak co se děje nyní? Některé církve stále více přijímají názory tohoto světa na způsob života, který je zcela v protikladu

k tomu, co je napsáno v Bibli. Zřetelným příkladem z poslední doby, o kterém se hlasitě mluví, je přijímání homosexuálních vztahů v církvi. Nejen luterské církve v Americe a ve Švédsku, ale i mnohé jiné souhlasí s tímto způsobem života. Takových příkladů splnutí církve se světem je více.

Lidé si už na to začínají zvykat a případá jim to zcela normální. A jestliže někdo poukáže na to, že zde něco není v pořádku, pak se nám takový člověk jeví jako protivný šťoural. Odpovídáme, že je to normální, a že my přece jsme všichni věřící a vyznáváme spasení v Ježíši Kristu. Takový přístup už nyní můžeme zaznamenat od některých lidí ve věci homosexuálních vztahů. Říkají: „oni jsou také věřící a vyznávají Ježíše Krista jako svého Spasitele“.

Doba dělení je tady

A právě zde jsme u podstaty věcí poslední doby. Doby dělení církve na hloupé a moudré panny. Na toto téma už bylo řečeno mnohé. Ale nikdo netušil, že křesťané dojdou ve věci etiky až tak daleko. Zarážející je, že někteří vrcholní církevní činitelé zůstávají neutrální, jakoby se o nic nejednalo. Nyní se jedná o záležitost homosexuálních vztahů, ale o co půjde příště?

Splývání se světem se nikdy nezas-taví, jestliže se církev nepostaví na Bibli. Jestliže jako křesťané nenajdeme odvahu jasně deklarovat, co je a co není hřích, kde začíná a kde končí posvátný život, co je Boží a co pochází ze světa.

To věděla první církev a proto přežila hrůzu pronásledování a tlak pohan-ského světa. Přinášela světlo pohanům v každé době. Co přinese církev dnes, když nedokáže jednoznačně určit mantinely života a není schopna stavět na Bibli?

Dvě církve

Pro nás, kteří žijeme v době sjednocování, je důležité stát pevně na biblickém svědectví a jasně a hlasitě se k němu ve svém životě přiznávat. Ke Kristu se bude hlásit i oněch pět hloupych panen. Ty však budou svými skutky dosvědčovat, že jsou ze světa, a nebudou se od něj příliš odlišovat.

Budou zde dvě církve, které nelze spojit dohromady. Jedna bude stát na Božím slovu a ta druhá na světské rozumnosti. Bude sice rozumná z pohledu tohoto světa, ale bláznivá z Božího pohledu. Bude spící a ničím nebude světu prospěšná. Bude neužitečná. Budou dva věřící, jeden bude mít život v sobě, který bude pocházet z působení Ducha svatého, a druhý bude mít v sobě akorát ducha tohoto světa, i když se bude také zaštiťovat jménem Kristovým. Budou dva na jednom loži, dva doma, kteří se budou prohlašovat za věřící, ale budou natolik rozdílní, že jednoho k sobě Pán Ježíš přijme a druhého odmítne.

Co je opravdu moudré?

Procházíme dobou dělení. Ať se nám to líbí či nikoliv. Všichni toužíme po jednotě, ale jak říká apoštol Pavel, nelze spojit Boží svět, se světem Beliála, bůžka tohoto světa. Přichází doba vyjádření své věrnosti Ježíši Kristu. Ti, kteří budou chtít vypadat rozumně v očích tohoto světa, budou blázniví v očích Spasitele. Moudré je stavět na Božím slovu, i když to bude nepopulární. Bude to však pravdivé a bude to přínosem tomuto světu, protože mu poukáže na cestu pravdy, na hřích a na potřebu vykoupení. K těm se bude přiznávat Duch svatý. Takoví budou hořet skutečnou vírou pro svého Spasitele. Budou prožívat plnost ve víře a radost

ze spasení, která jim nedovolí spát, ale je povede k svědecké službě.

Budoucnost se už z velké části naplňuje. Nyní je doba rozhodování se ke komu se přiznáme. S kým půjdeme vstříc budoucnosti. Nyní procházíme dobou rozhodování o naší věčnosti. Prosmo o odvahu jasně deklarovat a nestydět se před tímto liberálním světem a jeho svědky třeba i v církvi. Prosmo o to, abychom dokázali zůstat věrní biblické pravdě.

Tadeáš Staniek

Človče, slyšíš Boží volání ?

*Krátké zamýšlení
nad katastrofou na Haiti*

Ježíš Kristus: „V mnohých krajinách budou zemětřesení, bude hlad. To bude teprve začátek bolesti.“ (Mk 13,8)

Když se Kristus podíval prorockým pohledem na Jeruzalém, naplnil ho obrovský zármutek, slzy kanuly z jeho očí a vyslovil velmi důležitá prorocká slova. Lukáš je zapsal. „*Když už byl blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče a řekl: Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji!... Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.*“ (Lk19,41-44) Pán Ježíš Kristus plakal z velikého soucitu nad budoucím utrpením jeruzalémského lidu. Jeruzalémské čekala hrozná tragédie, která za pár desetiletí přišla. Jeruzalém prožil podobnou tragédii už jednou, před šesti stoletími. Prorok Jeremiáš popsal tuto tragédii ve své knize Pláč. Stačí připo-

menout jednu větu: „*Propukám nad tím v pláč, slzy se mi proudem řinou z očí.*“ (Pl 1,16)

Kristus ve svém pláči nad Jeruzalémem odhaluje zároveň veliké tajemství. V životě národa jsou chvíle, kdy se Bůh k němu sklání se zvláštní nabídkou Boží milosti, s nabídkou smíření a nového života; jsou to chvíle, kdy svatý Bůh – Vládce vesmíru přichází k člověku až na jeho úroveň a nabízí mu milost – příležitost ke smíření a k obnově harmonického vztahu se Stvořitelem. Je to tedy jedinečná možnost začít nový život se svatým Bohem v důvěrném vztahu lásky a úcty.

Když však národ tuto jedinečnou Boží nabídku odmítne, pak ho čekají velmi bolestné důsledky, hořké ovoce jeho rozhodnutí.

K Jeruzalémským se Bůh sklonil ve svém Synu Ježíši Kristu, který mezi nimi žil, zvěstoval jim velmi jasně a srozumitelně Boží poselství, potvrzoval před jejich očima Boží moc mnohými zázraky a sloužil jim s takovou láskou, s jakou se ještě nikdy nesetkali.

Na tuto Boží nabídku odpověděli jednoznačným odmítnutím: „*Na kříž, na kříž s ním!*“ (Lk 23,21). Nepoznali čas, kdy se Bůh k nim sklonil. Pak se naplnila Kristova prorocká slova: *Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni.*“

I k obyvatelům Haiti se Bůh sklonil ve své veliké milosti. Daroval jim evangelium v jejich srozumitelném jazyce. Oni však evangelium Kristovo ve svém praktickém životě smíchali se svým pohanickým čarodějnictvím a řídili se radami čarodějníků.

David Wilkerson vydává toto svědectví: „Proč taková katastrofa na Haiti? Vládne tam satanismus, a čarodějnictví je takřka státním náboženstvím. Byl

jsem toho svědkem z první ruky během cesty s kázáním na Haiti. Mluvil jsem s kouzelníky a viděl výsledky jejich šamanských praktik: chudoba, zoufalství, strach, nemoc, hlad, korupce. Svět nemůže za nic z toho svalovat vinu na Boha. Je to jasně d'áblova práce - chce z ostrova odstranit každý křesťanský vliv. Ano, Haiti bylo evangelizováno - ale Haitané odmítli evangelium, milují temnotu více než světlo. A tragickým důsledkem je hluboké utrpení.“

Zemětřesením na Haiti promlouvá Bůh velmi důrazně k celému lidstvu, i k našemu národu. Svatý Bůh se sklonil k našemu národu zcela mimořádným způsobem. Daroval nám své evangelium, které máme už víc než tisíc let. Co však s tím evangeliem děláme v současné době? Jak je to smutné, až děsivé, když si uvědomíme, že český národ, který má nyní tolik skvělých překladů Božího slova, se raději řídí horoskopy, pověrami, věštbami, radami kartárek a čarodějnic, obrací se znovu k pohanickým modlám a živým Bohem – svým Stvořitelem a Jeho Slovem pravdy a nabídkou milosti a věčného života povýšenecky pohrdá!

Jestli se náš národ nevzpamatuje a v upřímném pokání se neskloní před svatým Bohem, jestli v pokání nezavrhnou veškerý okultismus a nevrátí se ke svému Stvořiteli a k jeho evangeliu, může se i u nás naplnit jeruzalémská tragédie: „*Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.*“

Ke Kristu přišli lidé, kteří mu přinesli zprávu o zemětřesení, které bylo tehdy v Jeruzalémě a projevilo se tím, že v Siloe se zhroutil věž a zabila 18 lidí. Kristus tehdy řekl pozoruhodná slova: Myslíte, že oněch 18, na které spadla

věž v Siloe a zabila je, byli větší vinici než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.“

Tragédie v Jeruzalémě byla Boží výzvou k pokání pro celý izraelský národ. Zemětřesení na Haiti je Boží výzvou k pokání pro všechny národy země, pro každého obyvatele této planety. Kristus nám připomíná velmi důrazně: „*Nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.*“ (Lk 13,5).

Proč Kristus chápe přírodní katastrofy jako Boží výzvu k pokání? Z jednoho prostého důvodu. My lidé přemýšlíme většinou jen o pozemském životě. Vidíme jen těch pár desítek let na zemi. O tom, co bude po smrti těla, mnozí nepřemýšlejí. Většina lidí si neuvědomuje, že jsme stvořeni pro celou věčnost.

A Kristus má na mysli věčné dobro každého člověka, naši věčnou blaženost. Skrze pokání a smíření s Bohem se nám otevírá věčný život v Božím království. Bez pokání a bez smíření s Bohem zůstává člověk pro své hříchy – pro svůj vzdor vůči Bohu - pod Božím hněvem a čeká ho věčné zoufalství. Kristus se dívá na nás lidi z pohledu věčnosti. Je-li člověk smířen s Bohem skrze oběť Ježíše Krista, má zajištěnou věčnou šťastnou budoucnost, a už není rozhodující, kolik let zde na zemi prožije. Není-li smíření s Bohem, pak ho čeká věčné zoufalství, i kdyby na zemi prožil v dokonalém blahobytu třeba tisíc let.

Bůh nás lidi opravdu miluje. Velmi mu záleží na tom, abychom byli věčně šťastnými Božími dětmi. Aby tomu tak bylo, musí každý člověk splnit jednu podmínku: Přijít osobně k Bohu v upřímném pokání skrze Ježíše Krista, který je jediným Prostředníkem a Spasitelem hříšníků. Kdo se pokoří a vyzná před

Bohem v upřímnosti své hříchy i svoji víru v Ježíše Krista jako svého Spasitele, dostává dar věčného života v Božím království lásky, pokoje a radosti.

V čem je náš lidský problém? V tom, že člověk se ve své pýše nechce před Bohem pokořit, nechce činit pokání, nechce myslet na věčnost. Klame sám sebe a namlouvá si, že Bůh není a život končí tělesnou smrtí. Někteří říkají: Proč bych o tom přemýšlel, nějak bylo, nějak bude.

Bůh miluje každého člověka. Proto k nám mluví, a mluví dvojím způsobem:

Mluví tiše a velmi laskavě skrze své Slovo, které nám posílá v Písmu svatém a skrze své svědky.

Když jeho tichý hlas ignorujeme, promlouvá k nám hlasitěji a důrazněji skrze různé události. Zatřese s lidmi, aby se vzpamatovali a začali přemýšlet. Kéž bychom jeho tichý hlas i jeho hlasité varování brali vážně. Kéž bychom nebyli podobní Jeruzalémským, kteří nepoznali čas, kdy se Bůh k nim sklonil.

Stále totiž platí slova, která napsal apoštol Jan: „*V tom je láska, ne že my jsme si zamílovali Boha, ale že on si zamíloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*“ (1 J 4,10) A apoštol Pavel připomíná: „*Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž, abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.*“

„*Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává.*“ (J 3,36)

Stanislav Kaczmarczyk

Vzpomínky na letní misijní školu

Je sice zima a od Letní misijní školy 2009 uplynulo téměř půl roku. V tomto čísle však ještě přinášíme ohlasy a svědectví účastníků o tom, jak je toto setkání formovalo a měnilo. (Pozn. red.)

Letní misijní škola? Co si pod tím můžeme představit? Snad školu, jejíž hlavní náplní je projít nějakou misí s nejlepšími výsledky, nebo snad splnit povinnou docházku bez neomluvených hodin? Letní misijní škola není ledajaká škola. Je to škola, která je zaměřena na misii. Tedy učení se o tom, jak vysvětlit lidem evangelium, jak s nimi navázat kontakt a říct jim svědectví o Ježíši.

V roce 2009 se konal již druhý ročník LMŠ. Jak vypadal program dne? Každý den jsme mohli kromě snídaně začínat modlitbami, společným zpěvem, následovalo dopolední vyučování a oběd. Po

obědě byl odpolední klid, který měl každý z nás možnost různě využít. Ať už při rozhovorech, hraní stolních her, zpěvem, spánkem a jiné. Následovaly odpolední přednášky, chvály a závěru dne patřila večeře s večerním programem. Mimo jiné jsme byli na modlitební procházce, jejíž účelem bylo modlit se na různých místech Českého Těšína o lidi, kteří ještě nepoznali Ježíše. Tématem přednášek bylo Jak vysvětlit lidem evangelium, Jak navázat s člověkem řeč o Bohu, Jak se vyrovnat s těžkými otázkami. Mohli jsme se dozvědět, jak se při evangelizaci vyrovnat se zklamáním, jak podpořit hledajícího v růstu ve víře apod.

I když ve škole byla forma přednášek teoretická, my jsme u teorie nezůstali. Jedno odpoledne jsme měli možnost využít tyto věci v praxi. Vydali jsme se do centra Českého Těšína, a za pomoci anket jsme se s lidmi snažili navázat kontakt a říct jim radostnou zprávu o Ježíši. Ankety obsahovaly otázky jako: Věříte v nebe a peklo? Co si myslíte, že

s vámi bude po smrti? Slyšeli jste někdy o Ježíši? Reakce byly různé, ale věříme, že naše práce není v Pánu marná (1 K 15,58).

Jsme vděční Pánu Ježíši, že nám dává sílu poznávat jeho pravdy, učit se o tom, jaký ve skutečnosti je. Jestliže ve svém slově řekl, že když my se přiblížíme k němu, také On se přiblíží k nám (Jk 4. kp.), naším úkolem je tomu věřit a bez váhání se k němu každým dnem přibližovat. Jestliže Ježíš je základem našeho života, nikdy nepadneme. Tím, že se dobrovolně vzdal všeho a šel na kříž trpět za naše hříchy, vydobyl nám vítězství.

On Sám nás vybízí, ať jdeme a činíme

učedníky ze všech národů (Mt 28,19). Jsme velmi vděční, že jsme si to na LMS mohli znovu připomenout a toužíme, aby se zvěst o Pánu Ježíši dostávala do našich rodin, do sousedství, ke spolužákům, spolupracovníkům a dále.

Kateřina Niemcová

Svědectví účastníků

Chtěla bych se s vámi podělit se svými prožitky z Letní misijní školy. Moc jsem se těšila na to, až se dozvím finty, jak oslovit lidi, ať už známé nebo ty, které jsem nikdy neviděla, a jak s nimi začít mluvit o Bohu.

Na LMS jsme se tyto postupy museli učit nazpaměť, což bylo velmi poučné a přínosné do života. Hodně mě bavila modlitební procházka, kdy jsme chodili po městě a modlili se o probuzení, o naše blízké i další věci. Nejlepší však bylo páteční odpoledne, kdy jsme se vydali do ulic s anketami a často jsme

s lidmi velmi živě diskutovali o smyslu života. Moc jsem se na to s kamarádkou těšila a modlily jsme se hlavně o to, aby to přineslo hodně ovoce do života lidí, které potkáme. Hned druhý kluk, kterého jsme potkaly, byl hodně otevřený. I když měl proti Bohu hodně námitek, pozvaly jsme ho do kostela. Vůbec nevěděl, kde nějaký kostel je, naпослед tam byl ve svých 6 letech. Vytiskl si mapu a doopravdy přišel! Měly jsme ohromnou radost, že jsme mohly využít postupy, které jsme se dva dny předtím pilně učily. Od té doby jsem tyto metody mohla využívat v mém každodenním životě a vidím jak může i malý rozhovor přinést někomu novou radost.

Katka Z.

Na závěr Letní misijní školy všichni dostali úkol říct v příštím týdnu evangelium jednomu člověku. Někteří se toho zhostili úžasně a zde je jedno svědectví: Když jsme my „Bruntaláci“ jeli vlakem domů, řekli jsme si, že chceme někomu říct evangelium. Modlili jsme se a... nakonec jsme začali rozhovor s jednou babičkou a řekli jsme jí evangelium. Sice to nešlo podle metody „MOST“, protože pořád odbíhala od tématu, ale bylo to úplně super zakončení Letní misijní školy.

Hanka Ch.

Chci vám napsat, že po absolvování Letní misijní školy se mi mnohem lépe lidem vysvětluje život s Bohem. Už jsem to řekl mým nekřesťanským rodičům a byli z toho celkem vyjevení. Zatím je to asi moc neoslovilo, ale modlím se o ně. Potom jsem to řekl své nevěřící babičce, kterou to opravdu zaujalo a dokonce si četla něco už i z Bible. Doufám, že v tom bude pokračovat.

Jsem moc rád, že mohu lidem říci

o Bohu. Teď jsem v nové škole a ve třídě jsem už řekl, že jsem křesťan. Dost jsem se obával, jaký bude jejich názor, ale nakonec to vzali s naprostým přehledem. Někteřím kamarádům se i někdy o Pánu zmiňuji a některé to snad zaujme. Pořád to zkouším a nepřestávám doufat, že někoho opravdu oslovím a nasměruji k Pánu Bohu. Mějte se všichni krásně a už se těším na příští rok. Bůh s vámi.

Roman K.

Úvahy o výchově dětí

Když držím v rukou malé děťátko, které se na mě sladce usmívá, ani se mi nechce věřit, že tento nádherný tvoreček má srdce zkažené hříchem. Ale když chvíli pozoruji jeho chování, nezůstane jeho hřích bez odhalení. I to maličké novorozeně začíná ukazovat, že jeho srdce je plné hříchu, který nutí dítě řídit se svými okamžitými potřebami, žádostmi a tužbami. S přibývajícímí léty roste také i tato dětská pošetilost, která se projevuje především neposlušností a neschopností podřídit se jakýmkoli autoritám.

Co je cílem výchovy?

Bez vnějšího zásahu není dítě schopno se změnit. Potřebuje, aby chom jej usměrňovali a vychovávali. Velikou chybou nás rodičů ale často bývá, že se zaměříme na chování dítěte a to se snažíme formovat a usměrňovat. Není se čemu divit, vždyť právě chování nás rozcílí, a proto na sebe upoutává naši pozornost a často se stává cílem naší výchovy. Zapomínáme ovšem na to, že chování dítěte – tedy to, co říká a dělá – je odrazem jeho srdce. Změna v cho-

vání, která nevyplývá ze změny srdce, je vlastně pouhým pokrytečtím. Pán Ježíš takovou změnu kritizuje u farizeů v Matouši 15. kap. Kárá je za to, že umývají vnějšek nádob, zatímco uvnitř je stále špinavá, že jej ctí svými rty, ale jejich srdce je daleko. Proto by ani ve výchově našich dětí nemělo být cílem jejich chování, ale měli bychom se zaměřit na srdce, které chování určuje. Neznamená to, že nebudeme vyžadovat správné chování.

Správná výchova vede k potřebě Spasitele

Nesmíme se však spokojit s pouhou změnou chování. Musíme svému dítěti rozumět a pomáhat mu, aby pochopilo, jakým způsobem jeho hříšné srdce vyvolalo jeho nesprávné chování. Nejdůležitější otázkou není, jak se dítě chová, ale co prožívá v srdci. Náprava by se tudíž měla soustředit na hlubší podstatu, protože změna chování nestačí. Cílem je odhalit hřích svého dítěte a pomoci mu pochopit, jak tento hřích ovlivňuje jeho chování. Dítě ani rodič není schopno odstranit hřích a proměnit srdce. A to nás vede ke Kristovu kříži, k potřebě Spasitele. To má být hlavním cílem naší výchovy – směřovat děti k láskyplnému Bohu, který poslal svého Syna, aby proměnil naše srdce a osvobodil nás z otroctví hříchu. A když Jej děti nechají, aby proměnil jejich srdce, pak nám svým chováním budou dělat radost a budou svým životem oslavovat svého Spasitele.

Metody výchovy

Boží slovo vytyčuje nejen cíl naší výchovy, ale ukazuje také metody pro

výchovu našich dětí. Jestliže chceme, aby dítě žilo pro Boží slávu a nám ku radosti, pak se musí naše cíle i metody vzájemně doplňovat. Boží slovo vytyčuje dvě základní metody: **bohatou komunikaci a hůl**. *„Hůl a domluva dávají moudrost, ale bezuzdný mladík dělá ostudu své matce“.* (Př 29, 15) Tyto metody musí být propojené. Naše děti potřebují, aby je někdo znal a rozuměl jim – proto komunikace, ale zároveň potřebují autoritu a pevnost – proto je potřeba používat hůl a zdůraznit tak význam věcí, o kterých spolu mluvíme.

První metoda: Komunikace

Komunikace, ke které nás Boží slovo povzbuzuje, nejen vychovává, ale pastýřským způsobem děti vede po Božích cestách. V Deuteronomiu 6, 6 se píše, že takováto komunikace se má odehrávat neustále: když ležíme, budíme se, vstáváme, chodíme, sedíme. Měli bychom využít každou možnost k tomu, abychom pomohli dětem porozumět sobě samým, Božímu dílu, Božím cestám, tomu, jak v lidském srdci působí hřích a jak mocné je evangelium. Boží slovo nás vybízí, abychom nečekali s komunikací do doby, než nastane problém. Ale i v případě problému se nesmíme omezit pouze na příkazy a zákazy. V 1. Tesalonickým 5, 14 nás apoštol Pavel učí, že máme přizpůsobovat svou řeč tak, aby byla vhodná pro daný okamžik: *„Kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.“* Ukazuje nám tím, že různé situace, do nichž vstupujeme, vyžadují odpovídající formy promluvy. Proto i naše komunikace vedoucí k usměrňování dětí musí být

mnohotvárná a nesmí obsahovat pouze pravidla, nápravu a trest. Součástí naší komunikace musí být např. povzbuzování, napomínání, náprava, naléhání, poučování, varování, vyučování a modlitba.

Formy komunikace

Při **povzbuzování** pomáháme dětem porozumět Božím zaslíbením a povzbuzujeme je, aby čerpaly odvahy, nadějí a inspiraci od Boha. Je to komunikace, která plní dítě nadějí a odvahou. **Napomínání** kárá určité jednání a odmítá je. **Náprava** pomáhá dětem porozumět Božím měřítkům a učí je, aby své chování posuzovaly podle nich. Vždyť přesně to je funkcí Božího slova podle 1.Tim. 3, 16-17. **Naléhání** vyzývá dítě k tomu, aby jednalo moudře a s vírou zvláště v době pokušení (sexuální hříchy, návykové látky apod.). Při **poučování** dáváme informace a poučky, které pomáhají žít moudře. **Varování** uvádí do střehu před nebezpečím, když je čas ještě uniknout bez úhony. Pomáhá dětem pochopit, že některé činy přinášejí neblahé následky. **Modlitba** sice není komunikací s dítětem, přesto je nepostradatelným prvkem komunikace mezi dítětem a rodičem. Nejlépe nahlédneme do nitra svého dítěte právě, když se modlí a i pro dítě je velice důležité vidět, že se podřizujete Boží autoritě. Je určitě mnoho dalších způsobů komunikace, proto je využívejme a komunikujme s našimi dětmi co nejvíce.

Druhá metoda: Hůl

Hůl jako forma trestu je myšlenka, kterou mnoho rodičů v dnešní době odmítá. Důvodem je především zneu-

žívání tělesných trestů, které hraničí s týráním dětí. Proto je důležité správné chápání používání hole. Nemusíme se ptát, zda je hůl opravdu nezbytná. Boží slovo to jasně zdůrazňuje hned na několika místech: Příslaví 22,15 – „*Vězí-li v srdci chlapce pošetilost, trestající hůl ji od něho vzdálí.*“ Příslaví 23, 14 – „*Nabiješ mu holí a jeho život vysvobodíš od podsvětí.*“ Otázkou tedy zůstává kdy a jak trestatanou „holí“.

Co je to hůl?

„Hůl“ znamená pečlivě promyšlené, důsledné a cílené užívání fyzických trestů. Nikdy nejde o ventilování rodičovského hněvu nebo reakci na vlastní bezradnost. Je to vždy trest za přímou vzpouru a neposlušnost. Dochází k němu, když se dítě vědomě rozhodne neuposlechnout. Jde tady vlastně o pošetilost. Pošetilec je ten, kdo neposlouchá domluvy, nepodřizuje se autoritám, vysmívá se Božím cestám. Boží slovo jasně říká, že na pošetilost se musí s holí. Nestačí domlouvání či naléhání. Neposlušnost vůči rodičům je vlastně neposlušností vůči Bohu, který přikazuje dětem, aby rodiče poslouchali. Pokud dovolíme, aby se dítě vědomě stavělo proti autoritě rodičů, dovoluujeme mu tím žít ve vzpouře a neposlušnosti vůči Bohu. Pokud své dítě opravdu miluji a záleží mi na něm, pak udělám vše proto, aby ve své pošetilosti nepokračovalo. Aby však dítě pochopilo hloubku svého provinění, musí být fyzický trest vždy doprovázen láskyplnou komunikací. Před vykonáním trestu je důležité dítěti zdůraznit a vysvětlit, čím se provinilo a jaký trest bude následovat. Po „výprasku“ je potřeba dítě ujistit

o své lásce k němu a o významu tohoto trestu pro jeho život a jeho věčnost. Nedílnou součástí je také modlitba, ve které dítě v pokání vyznává svůj hřích a prosí o proměnu srdce. „Hůl“ je pouze prostředek k nápravě. Jediný, kdo dokáže proměnit srdce je jeho Stvořitel a Vykupitel.

Tato metoda je určitě věkově omezená. Pokud ji však budeme důsledně praktikovat u malých dětí, nebudeme ji už u starších dětí potřebovat. Být důsledný a přísný není vždy jednoduché a příjemné ani pro jednu ze zúčastněných stran. Ať jsou pro nás vždy povzbuzením slova z Židům 12, 11: *„Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.“*

Na základě knihy „Pastýřem dětského srdce“ od Tedda Trippa zpracovala Šárka Klusová

Setkání bratří na Karmelu

V pondělí 7. 12. 2009 se na středisku Karmel sešli vedoucí a členové ze všech místních rad KS-SCh. Cílem setkání byla nejen výměna zkušeností

z práce v místních společenstvích a sdílení výhledů na další období, ale také vzájemné rozhovory. Po úvodním slovu bratra Petra Tomeczka následoval blok informací o současné struktuře KS, který přednesl br. Daniel Spratek. Předsesta KS, Jiří Ruzs, nastínil dále vizi práce KS pro r. 2010 – je otištěna dále. O práci s mládeží a projektu M.I.S.E. informoval bratr Daniel Chlebek. Se současnou problematikou kolem časopisu

IDEA seznámil přítomné bratr Štěpán Rucki a o přípravách na Xcamp 2010 podal zprávu br. Pavel Kaczmarczyk. Během setkání byla také slavnostně uvedena nová

knihka „Poznáváme biblické pravdy“ a to jejím samotným autorem bratrem Štěpánem Ruckim.

Po krátké přestávce a občerstvení jsme shlédli prezentaci sestry N. Fójčkové o jejím misijním působení v Nepálu. S velkou pozorností jsme vyslechli zprávy vedoucích o práci v jednotlivých místních společenstvích. Ze všech zpráv vyzněla prosba o přímluvné modlitby za oživení celé práce v KS. V anketě se mohli přítomní vyjádřit k různým otázkám týkajícím se identity KS a dalšího působení této organizace v jednotlivých sborech. Čtyřhodinový maraton byl zakončen biblickým závěrem a modlitbami.

Věříme, že toto setkání přineslo všem nové modlitební náměty a povzbuzení do další práce KS-SCh.

Vladislav Chodura

Vize činnosti KS pro rok 2010

(jak byla přednesena br. J. Ruszem)

Všichni znovuzrození křesťane, pracovníci na Božím díle, jsou odpovědní, aby vedli lidi k osobnímu životu s Kristem – tedy k obrácení, znovuzrození a k následování Ježíše Krista.

Jak toho dosáhnout?

1. Evangelizační a misijní činnost

- Prioritním cílem je „vnitřní misijní“ činnost, tj. vedení členů církve k živé víře. K tomu slouží nejen místní a všeobecná evangelizační setkání a také osobní evangelizace.
- Úkolem místního společenství je v roce 2010 uspořádat jedno evangelizační setkání jak pro sekulární okolí, tak pro členy, kteří se hlásí k církvi.
- Pro misijní působení v terénu, jiných částech naší země, se pokusme uspořádat setkání především mladých a na ně pozvat nevěřící (možnost evangelizace v Pošumaví).

2. Vedení k posvěcenému životu

- Do programu vyučování na setkáních dorostu a mládeže vložit jedenkrát ročně témata: „předmanželská čistota“.
- Do programu vyučování střední generace vložit témata: „manželské spojení dle biblických zásad“.
- Vest jiné k modlitebnímu boji a sami být jiným příkladem, na shromážděních vést k hlasitým modlitbám. Zavést ve všech společenstvích „modlitební listiny“ s konkrétním modlitebním úkolem.
- První pondělí v měsíci zavést zvláštní modlitební boj.

3. Biblické vyučování a duchovní vzdělávání věřících

- Práce probuzeneckého hnutí byla již od svých začátků úzce spjata s biblickým vyučováním a intenzivní prací s Božím slovem. Biblické hodiny musí být ústředním bodem práce. Vzdělávání a budování věřících zůstává i v dnešní době, kdy je pravda zpochybňována, základním cílem.
- Mimořádnou pozornost je nutno věnovat programům biblických hodin, které zůstávají úhelným kamenem práce. V programech biblických hodin musí být proto probírány nejen věroučné otázky, ale také aktuální témata týkající se praktického křesťanství a sledování celosvětového dění včetně izraelského národa a pronásledování křesťanů ve světě.
- Jako velmi naléhavé se jeví organizování školících a vzdělávacích setkání jak na úrovni jednotlivých společenství (alespoň jednou ročně tzv. „vzdělávací den“), tak na úrovni celé církve. Takové setkání („víkendová studijní konference“), při jehož organizaci je nutno usilovat také o pomoc kvalitních přednášejících ze zahraničí, by se mělo uskutečnit minimálně dvakrát ročně a mělo by se stát prestižní akcí v oblasti biblického a duchovního vzdělávání.
- V roce 2010 zahájit činnost Biblické školy. Je nutno si uvědomit, že bez kvalitního vyučování není možná ani správná evangelizační činnost.
- Na všech shromážděních (dorost, mládež, střední generace) studovat Boží slovo jako hlavní náplň shromáždění.
- V osobním životě vést jednotlivce ke čtení Božího slova - závazek pro rok 2010: přečíst dvakrát Nový zákon.

4. Všeobecné kněžství

Tento reformační princip je v církvi opakovaně zapomínán a podceňován. Všeobecné kněžství může být realizováno v mnoha rovinách.

Je nutno zavádět tento princip do všech shromáždění včetně bohoslužeb, např. čtení Božího slova, modliteb, svědectví, výkladů Božího slova apod. Písmo svaté učí zcela jasně, že všichni znovuzrození křesťané jsou kněžskými a mají se podílet na zvěstování evangelia a podle obdarování na službě a poslání Kristovy církve.

Vyhodnocení dotazníku k činnostem KS

(ze setkání bratří dne 7. 12. 2009)

Při setkání bratří (viz výše) bylo rozdáno celkem 67 dotazníků. Vraceno bylo celkem 37 dotazníků. Níže uvádíme vyhodnocení odpovědí, které v něm zazněly.

1. Pracuje ve Vašem sboru KS jako samostatný odbor?

ANO – 86 %, NE 12 %, NEVÍM – 2 %.

2. Schází se pravidelně ve Vašem sboru výbor KS (nikoliv rada KS nebo staršovstvo)? Pokud ano, jak často a co je jeho náplní?

ANO – 70 %, NE – 30 %.

3. Které činnosti (služby) ve Vašem sboru identifikujete jednoznačně s KS?

Odpovědi: biblické hodiny – 22x, dorost – 11x, skupina „C“ – 9x, nedělní besídka – 8x, mládež – 15x, pěvecké sbory – 10x, dechovka. – 5x, evangelizace – 5x, nevím – 4x. Další odpovědi: nerozlišujeme – záměr má být společný

s Biblií; vše je provázáno se sborem; žádné činnosti.

4. Které činnosti (služby) všeobecně (na úrovni celé církve) identifikujete s KS?

Odpovědi: XcamP – 13x, práce s mládeží – 9x, Festival pěveckých sborů – 8x, Festival dechovek – 7x, biblické hodiny – 3x, evangelizace – 7x, Biblické školení pracovníků – 5x, dorost – 3x, nevím – 9x.

5. Myslíte si, že má v současné době smysl dvojitě členství ve Vašem sboru – členství v SCEAV a KS? Pokud ano, jak ho stručně a výstižně zdůvodněte potenciálnímu zájemci?

ANO – 70%, NE – 16%, NEVÍM – 14%.

Odpovědi ANO: dva motory v církvi (např. jako u letadla); když není normální situace v církvi; v církvi hrozí klerikalismus, humanismus, liberalismus, stagnace; sbor potřebuje slanost; doplňovat a pomáhat pastorovi ve sboru, modlit se; využít všeobecného kněžství; možnost širšího uplatnění; pro biblické směřování sboru (kontrola); vzájemná inspirace a doplňování; čistota v biblickém učení.

Odpovědi NE: vede to ke konfliktu; ne tam, kde je evangelizačně zaměřen pastor; členství není nejdůležitější, ale činnost.

6. Myslíte si, že v současné době má smysl dvojitě organizační struktura ve sboru – presbyterstvo a staršovstvo (rada KS)? Pokud ano, pokuste se stručně zdůvodnit existenci a náplň staršovstva (rady KS) ve sboru.

ANO – 46%, NE – 24%, NEVÍM – 30%.

Odpovědi ANO: rozdělení zodpovědností; KS-Sch – pro duchovní činnost; předání zkušeností pro duchovní růst; pokud presbyterstvo neplní funkce dle

biblického modelu; bratrstvo stmeluje a vzdělává muže; lépe působí navenek; starost presbyterů je o kostel, KS-SCh o evangelizaci, cíle setkání mohou být různé.

Odpovědi NE: je spojení zodpovědností mezi KS a SCEAV; když je evangelizačně zaměřený pastor; v jednotě je síla; je to jednodušší vedení; úspora času.

Odpovědi NEVÍM: záleží na spolupráci a dohodě, do toho „nedlubejme“.

7. Myslíte si, že by struktura činnosti KS měla zůstat stejná jako doposud? Pokud ano, navrhněte způsob, jak by měla působit, aby v dalším desetiletí zůstala akceschopná a oslovila mladou generaci? Pokud ne, navrhněte stručně, jak by se KS-SCh měla transformovat.

ANO – 60%, NE – 11%, NEVÍM – 29%.

Odpovědi ANO: víze vedoucího bude užitečná; zapojit mladé do organizačních struktur; dát větší zodpovědnost mladým; těžiště práce musí být v místních společenstvích; zůstat v učení a praxi dle Bible; více se věnovat školení (Dziegielow, KAM); zahájit Biblickou školu; zapojit mladé do místních výborů; zapojovat do práce věřící pastory; uvědomit si, že jsme dopisem, který čtou lidé; pracovník KS-SCh by měl chodit na mládež; získávat děti pracovníků za členy KS; více působit evangelizačně navenek; být mladým lidem příkladem v životě.

Odpovědi NE: jiná transformace nezvýší akceschopnost; KS by se mělo začlenit do presbyterstva (církve); chybí duchovní vzory a autority; měl by se prosazovat moderní způsob služby; musí být kritická, říkat lidem pravdu (stanovisko k alkoholu, tanci, život na hromádce); změna v přístupu k lidem; ubrat svých aktivit na úkor akcí pro ve-

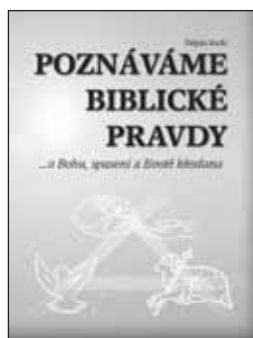
řejnost; Biblické hodiny změnit na akce pro veřejnost.

Odpověď NEVÍM: Něco by to chtělo, ale nevím jak to formulovat.

Zpracoval Vladislav Chodura

Poznáváme biblické pravdy

Informace o nové knize

Dnešní doba se vyznačuje relativizací pravdy. Pravda je určována osobní zkušeností a poznáním jednotlivce. Podle tohoto názoru je pravdivé to, co „funguje“. Tento pragmatický přístup

k pravdě však často nemusí být v souladu s pravdou, kterou nám zjevuje Boží slovo. Před tímto problémem varoval již ap. Pavel svého učedníka Timotea: „...přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním.“ (2 Tm 4,3-4) Proto je důležité se opět zabývat biblickými pravdami, i když tato činnost nemusí být zrovna populární a většinou nepřitahuje davy posluchačů.

V dnešním křesťanství se hodně zdůrazňuje budování vztahu a společenství. Je to potřebné, protože mnoho lidí dnes trpí osaměním a vykořeněním. Avšak samotné vztahy nevytvoří pravé křesťanské společenství. Historicky bylo společenství křesťanů určováno

vždy také společným učením, vyznáním či doktrínou. Skutečné křesťanské společenství nemůže být založeno jen na vztazích, ale musí také vycházet z jednoty biblického učení a pravd. I když současné trendy v křesťanství jsou často opačné, je důležité i v dnešní době vracet se k biblickým pravdám a vyučovat je.

Právě z těchto důvodů byl před několika lety vytvořen projekt, který měl biblické pravdy přiblížit dorostencům a členům mládeže v našich sborech. Tento soubor původně 23 vyučovacích lekcí o základech křesťanské víry byl nedávno přeměněn do knižní podoby. Vznikla tak publikace o 136 stranách s názvem „Poznáváme biblické pravdy... o Bohu, spasení a životě křesťana“. Obsahuje 23 kapitol, které pojednávají o Boží existenci, jeho trojjednosti a dalších přívlastcích, o Božím nepříteli, o hříchu a zkaženosti člověka. Další kapitoly jsou věnovány Pánu Ježíši Kristu, jeho osobě a díle vykoupení. Následují části, které vysvětlují podstatu spasení člověka – ospravedlnění z víry, obrácení a znovuzrození, křest Duchem svatým a život posvěcení. Poslední části knihy jsou věnovány více praktickým otázkám, jako duchovní dary a služba, církev a kdo k ní patří. V závěru knihy jsou pak shrnuty základní pravdy o posmrtném životě a druhém Kristově příchodu.

Knihla vychází z reformačních odkazů a je vhodná pro osobní studium i křesťanské vyučování ve sborech.

Š. Rucki

Vzpomínky na centrální vánoční večírek mládeže SCEAV

Je sobota 12. prosince 12:00 a v Tříneckém kinu Kosmos začíná příprava dalšího ročníku centrálního vánočního večírku mládeže. No, spíše bych měl asi napsat, že příprava vrcholí, protože začala už dávno předtím.

Dlouho jsme přemýšleli o tom, jaké zvolit téma. Co bychom se ještě mohli z vánočního příběhu naučit, vždyť už mnoho slov bylo řečeno o pastýřích, mudrcích, andělech, Josefovi i Marii.

Evangelista Matouš zaznamenal ve druhé kapitole krátké prohlášení židovských duchovních, ve kterém citací prorockých knih potvrzují svou známost zaslíbení o příchodu nového židovského krále. O Králi věděli, ale Ježíše jako Krále nepřijali. A to ani v pozdější době, kdy viděli Jeho život, činy a zázraky svědčící o Jeho mesiášství. Pán Ježíš prostě neodpovídal jejich představám, proto jej raději odstranili. K čemu jim bylo jejich postavení? K čemu byla jejich znalost Písma? „Jen vědět nestačí“.

Někteří asi bojovali s pýchou, někteří s pochybnostmi a další možná ještě s něčím jiným. Boží cesty jsou vyšší než naše a většinou se rozcházejí s našimi přizemními představami a přáními. K poznání Božích cest potřebujeme znalost Písma, ale ta musí být spojena s pokorným srdcem, ochotným přijmout Boží pravidla. Nestačí jen vědět, nestačí dokonce ani naše snaha, potřebujeme ještě víc. Potřebujeme sklonit se před Spasitelem a přijmout Jeho milost. Při tom všem však můžeme mít naději, že Jeho cesty jsou z dlouhodobého hle-

diska pro nás lepší než ty, které jsme si představovali sami. My budeme spokojeni a On oslaven. A o tomto tématu jsme na „wigilijce“ přemýšleli. Hodnotnou biblickou přednášku si pro nás připravil pastor Lubomír Ďuračka ze Slovenska.

Do mládeže chodím již více než polovinu svého života a když zavzpomínám na doby dávno minulé, musím konstatovat, že „centrální wigilijka“ byla vždy tou nejslavnostnější mládežnickou akcí roku. Připravil se bohatý program a každý si oblékl ty nejlepší šaty jaké měl doma, aby k té slavnostní atmosféře také trochu přispěl. Je škoda, že se tento slavnostní prvek v posledních letech tak trochu vytratil. Víím, setkávání křesťanů není o tom, jestli někdo přijde v kravatě nebo v tričku, ale přesto si myslím, že oděv má svůj význam a hodnotu.

A proto jsme se rozhodli, že bychom tuto zašlou slávu chtěli tak trochu obnovit. Myslím, že se to celkem podařilo a všichni, se kterými jsme mluvili, to pozitivně ohodnotili.

K vánočnímu večírku také neodmyslitelně patří koledy a vánoční písně. Snad největším hudebním překvapením večera pro mládežníky a dorostence bylo sólo pro kontrabas. Br. Petr Molin představil s umem a vtípem jemu vlastním, skvělou vánoční variaci.

Hojná účast (skoro 350 lidí) svědčí o tom, že centrální „wigilijka“ je stále populární akcí mladých křesťanů na Slezsku.

Za Střítežskou mládež – organizátor akce, Lukáš Szromek

Co pro mne znamená být evangelíkem?

Co je to být evangelíkem? S čím se nám to pojí a co to pro nás znamená? Tuto otázku jsme položili různým lidem, kteří jsou členy sborů SCEAV, ale také jiných evangelických církví. Je to takové pátrání po naší vlastní totožnosti, identitě. Posuďte sami, jak naše vlastní totožnost vypadá:

Odpovědi těch nejmladších:

Roman, 14 let:

Věřit v Boha, chodit do kostela, na dorost, na různé křesťanské akce, být členem SCEAV.

Bez podpisu:

Nebýt katolíkem. Cítit se jako... nevím. Prostě mi to připadá, jako bych byl blíž Bohu a nevím... Katolíci mi připadají rozdvojení, protože se modlí k Marii.

Bez podpisu, 15 let:

Nic.

Miriam, 16 let:

Znamená to pro mě víru, která se mi zdá být osobně nejbližší.

Paja, 16 let:

Já si spíš uvědomuji, že jsem křesťan (věřící) a musím se přiznat, že v tom mám trochu nepořádek – v tom rozlišování „katolík + evangelík + církev bratrská“. Jsem vděčná, že jsem mohla být pokřtěna jako evangelička, protože kdybych nebyla pokřtěna jako malé dítě, tak bych nechodila na konfirmační cvičení a pak

na dorost a myslím, že bych neuvěřila. Byl to Boží plán se mnou. To pro mě znamená být členem SCEAV.

Pavla, 14 let:

Být evangelíkem znamená více věcí. Každý člověk to totiž bere jinak. Evangelíci, kteří si tak jen říkají, skutečnými věřícími nejsou. Opak slova „evangelík“ si každý jistě dokáže představit.

Míša, 17 let:

Život s Ježíšem. Služba Bohu a lidem. Studovat Bibli a dojít k pravdě, tím pádem vím, co je dobré a co zlé.

Petr, 15 let:

Hrozně moc. A víc nevím.

Miriam, mládežnice:

Je to pro mne výsada. Víím, že moji předkové usilovali o upřímnou víru a hledali Pravdu na základě Božího slova. Toužím, abychom na té jediné Pravdě stáli, ale abychom zároveň neustrnuli v něčem nezdravém... Tradice je někdy dobrá, ale neměla by převažovat nad zdravým vývojem církve a duchovním růstem. Jsem vděčná za reformační zjištění a lidi,

kteří byli schopni postavit se proti většině... Kéž by byli pro mne příkladem a svědectvím.

Czesław, 24 let, sbor v Návsí

Jsem rád, že mohu být evangelíkem. Nějak hluboce jsem na tím nepřemýšlel (nad významem slova „evangelík“), ale jsou mi blízké biblické pravdy, na kterých stojí naše víra a církev. Základem je evangelium (dobrá zpráva o Boží lásce k nám) a to je nejdůležitější. Velkým příkladem je i Luther, nedávno jsem viděl film Luther a velice mě oslovil.

Martin, 19 let, sbor v Hrádku:

Být evangelíkem pro mne znamená velkou výsadu. Už jen to slovo evangelík je pro mě být takovým nositelem evangelia. Naše církev má úžasnou povzbuzující historii a kořeny v reformaci. Jsem velice vděčný Pánu za ty služebníky, které si povolal v historii naší církve a které si Pán Bůh používal, a také jsem vděčný za ty služebníky, které si Pán Bůh používá dnes. Jsem taky velice rád, že můžu být v církvi, která má úžasné pastory povolane Bohem a má zdravé učení.

Názory mladých, ale přece o něco starších:

Lukáš, 30 let, K. Lhotka

Byly doby, kdy jsem se tak trochu styděl za to, že jsme evangelík. Věděl jsem, že Luther udělal velmi mnoho dobrých a zásadních změn během reformace, ale měl jsem sklon být kritický k tomu, že některé věci nedotáhl do konce. Vadilo mi, že v naší církvi zůstalo spoustu rituálních prvků (jako pozůstatek katolictví) a že i jako byt protestantská církev neděláme některé věci podle Bible (jednalo se např. o křest). Ale tento postoj pramenil z mé malé známosti Písma a také z malé známosti toho, jak to funguje v jiných církvích. Každá církev má svá specifika a některé biblické pravdy si vykládá různým způsobem. Většinou se však jedná o věci, které nejsou zásadní (alespoň pokud mluvím o evangelikálních církvích založených na zdravém biblickém učení). Zjistil jsem, že i když jsou věci v naší církvi, se kterými tak úplně nesouhlasím, tak přesto tady jsou věci, kterých si vážím, které jsou založeny na Bibli (je jich většina) a které zase chybí někde jinde. Proto jsem rád, že patřím k evangelické církvi a chci v ní sloužit.

Libor, 31 let, sbor Třanovice

To, že mám předpoklad biblicky pochopit a pro svůj život přijmout pravou pravdu o Bohu, o sobě, o spasení, o běžném křesťanském životě.

Bernard, 36 let, sbor Frýdek

Vážím si reformační historie SCEAV

a velmi kladně hodnotím pietistickou tradici naší zbožnosti. Je to důležitý základ, který například ČCE postrádá. Jinak být evangelíkem je pro mne spíše formální záležitostí a asi bych mohl někdy změnit církev (kdyby k tomu byl vážný důvod).

Radka Brahová, překladatelka, 37 let:

... pokračovat v tradici, která ve své podstatě navazuje už na ranou církev, která si váží Písma svatého a jeho studia, klade důraz na to, co pro nás ve své lásce a milosti udělal a dělá Bůh, ale zároveň se snaží vyjít vstříc současnému člověku, který hledá pravdu i trochu tajemství a krásy, aniž by slevila z pravdy evangelia.

Pavel Braha, 40 let, varhaník a učitel hudby:

Evangelické hodnoty mi dávají ve víře správný směr, dobrá evangelická křesťanská výchova přináší ovoce, které vidím jako přitažlivé, výklad Písma mi dává do života jasno. Základ víry je ve své podstatě logický a jednoduchý.

Bohdan Taska, pastor:

Být evangelíkem pro mne znamená, že:

1. Ježíš Kristus je plně potřebný a postačující ke spáse,
2. věřím v Bibli jako neomylné Slovo Boží, jediný základ a normu víry,
3. přijímám biblické učení o ospravedlnění z Boží milosti skrze víru,
4. respektuji křest mj. dětí a křtím je,
5. vidím velkou duchovní sílu ve Ve-

- čeři Páně, když je opravdově vyluhována a prožívaná,
6. hlásím se k odkazu reformace (v našem případě luterské),
 7. vážím si dobrých tradic: liturgie (ale všeho moc škodí), kancionálu, dobrých zvyků,
 8. uznávám Boží zákon jako svatý a užitečný (ne však ke spasení) a vštěpuji ho do srdcí dětí i dospělých,
 9. jsem přesvědčen, že je důležité vychovávat zejména děti i ostatní k opravdové Boží bázni,
 10. mohu se radovat ze svobody od zákona skutků a ukazovat na tento dar jiným (ještě mnoho jiných věcí, které jsem nestačil vyjmenovat).

Jiří Rusz, předseda KS:

Urodziłem się w rodzinie ewangelickiej i moje wychowanie religijne było w tym kierunku. We społeczności szkółki niedzielnej, nastolatków i młodzieży poznałem znaczenie Jezusa Chrystusa i mogłem przyjąć Pana Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Zbawiciela. Nauka kościoła ewangelickiego jest ugruntowana na zasadach Biblii i tylko Biblia jest prawdziwym fundamentem naszej wiary. To jest głównym powodem, by być i zostać ewangelikiem. Moje poznanie i nowe narodzenie duchowe miało miejsce w kościele, stąd też zbór i kościół stał się dla mnie domem duchowym. Jedinie zmiana głoszonej nauki bytaby przyčiną opuszczenia tej społeczności. W ramach kościoła ewangelickiego istnieją też różnorodné sposoby duchowej działalności i to mi bardzo odpowiada.

Milan Pecka, místostarosta, Český Těšín:

- osobní poznání Pána Ježíše Krista,
- mít Bibli, Boží Slovo,
- mít vzájemné společenství,
- pracovat ve sboru a KS-SCh.

Cyroňová Aurelie, K. Lhotka

A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí. (J 8,32)

U nás v rodině proběhla taková malá reformace. Jako katolíci jsme věděli, že Bůh existuje, ale byl pro nás jako v mlze. Nebeskému Otci se zalíbilo, aby se nám zjevil jako živý Bůh v Ježíši Kristu. Poslal nám do života věřící evangelické bratry a sestry, kteří nám dali Jeho Slovo, vyprávěli nám o NĚm a modlili se za nás. A Pán nám dal milost: otevřel naše oči a mohli jsme v Něho – živého – uvěřit. Byli jsme nesmírně vděční, že je naším osobním Spasitelem. Manžel je už u Něj. Já jdu každý den s Ním a Jeho Slovo mi dává sílu a jistotu v následování. Nejsem jen evangelička na papíře, ale znovuzrozené Boží dítě, které Mu může sloužit, velebit Ho a mluvit jiným o Jeho veliké lásce – nemocným a seniorům. Jemu buď sláva a čest za všechno!

Příště chceme pokračovat. Napište nám proto, co pro Vás znamená být evangélikem!

Aktuality ze světa

Svět. Ke dni 18. 11. 2009 změnila křesťanská organizace „Trans World Radio“ svůj název na „TWR“. Tento krok odůvodnila mj. tím, že pracuje

prostřednictvím řady jiných médií, než je rádio. Služba TWR byla založena roku 1952.

USA. Přední představitelé křesťanských církví v USA zveřejnili 20. 11. 2009 tzv. Manhattanskou deklaraci, která nese podtitul „Hlas křesťanského svědomí“. Dokument se staví za posvátnost lidského života, manželství jako trvalý svazek muže a ženy a svobodu vyznání a svědomí.

Turkmenistán. Perzekuce protestantů v zemi pokračuje. Jsou jim konfiskovány knihy a jejich setkávání bez státní registrace je považováno za protizákonné.

Velká Británie. Stále více posluchačů BBC si stěžuje na protikřesťanské postoje této stanice. V minulém roce např. stanice zcela pominula Velký Pátek a nový šéf náboženských programů muslim Aaqil Ahmed prohlásil, že všechna náboženství budou mít v BBC stejnou časovou dotaci bez ohledu na to, kolik procent posluchačů se k jednotlivým náboženstvím hlásí.

Rusko. V lednu byl v Ufě posvěcen renovovaný evangelický kostel. Kostel byl vystavěn v roce 1910, ve 30. letech 20. století byl sověty církví odňat a sloužil hospodářským podnikům.

Evropa. Parlamentní shromáždění Rady Evropy přijalo 27. 1. 2010 rezoluci č. 1704 ohledně náboženské svobody a jiných lidských práv nemuslimských menšin v Turecku a muslimské menšiny ve východořecké Thrákii. Vyzvalo mj. tureckou

vládu, aby zajistila účinné vyšetřování vražd představitelů křesťanských církví, k nimž v zemi v minulosti došlo.

Slovensko. V únoru 2010 se v Modré uskutečnilo vzpomínkové shromáždění na vězněné a pronásledované slovenské evangelíky; se vzpomínkami v programu vystoupili např. farář Michal Hreško a Zuzana Antalová, manželka biskupa Jána Antala.

Německo. V německém Bundestagu se poprvé od sjednocení Německa hlásí k evangelické církvi méně poslanců než ke katolické církvi.

Polsko. Na trase z Bielsko-Bialé do Szcyrku budou před Velikonocemi jezdit autobusy veřejné hromadné dopravy s biblickými citáty. Akci financují tři obchodní společnosti z okolí.

Švédsko. Dne 14. listopadu 2009 konvent Misijní provincie ve Švédsku, nezávislé luterské církve ve Švédsku, zvolil nového biskupa. Je jím Roland Gustafsson, ředitel Evangelické luterské misie, který skončil teologické studium v Oslo, ale dosud nebyl ordinován. Proto nejprve bude 16. ledna 2010 ordinován a následně 27. března 2010 bude uveden do úřadu biskupa keňským biskupem Walterem Obare, který před 5 lety uvedl do úřadu Arne Olsson předchůdce nově zvoleného Rolanda Gustafssona, který na svůj úřad rezignoval ve věku 80 let. Misijní provincie je teritoriálně nezávislá církev na státní Evangelické

luterské církvi, která v učení a organizačně zůstala věrná Bibli, apoštolské tradici a symbolickým knihám.

ČR. Chystané oslavy 100. výročí vzniku letničního Spolku rozhodných křesťanů na Těšínsku vyvolaly diskuse o interpretaci minulosti mezi AC a CB. Spolek vznikl roku 1910 oddělením od Křesťanského společenství; část jeho členů vstoupila po druhé světové válce do Jednoty českobratrské (dnešní Církve bratrské), část posléze spolu s dalšími letničními skupinami v ČSR vytvořila Apoštolskou církev.

Polsko. Evangelikální centrum Apollos organizuje v květnu 2010 konferenci pro bývalé Svědky Jehovovy pod názvem „Spasení mimo organizaci“.

ČR. Zanedbaný rodný domek mistra Jana Husa v Husinci by se dle plánů města měl do roku 2013 proměnit v kulturní a badatelské centrum.

Literární hlídka

Dzięcielowské nakladatelství Warty vydalo v roce 2009 knihu Tima Hinrichse *Dla Jego chwały*. Kniha obsahuje řadu biblických úvah amerického misionáře a učitele na biblické škole, který působil delší dobu v ČR a v Polsku. Úvahy jsou tematicky rozčleněny do jedenácti kapitol.

V loňském roce byla v angličtině vydána biografie významného a neprá-

vem opomíjeného teologa Eduarda Böhla z pera Thomase R. V. Forstera pod názvem *Eduard Böhl's (1836-1903) Concept for a Re-emergence of Reformation Thought*. Eduard Böhl byl představitelem neo-kalvinismu, teologického proudu v reformované církvi, který se ostře stavěl proti liberální teologii. Böhl díky svému působení na vídeňské teologické fakultě ovlivnil řadu evangelických probuzeneckých kazatelů v českých zemích, mj. i Jana Karafiáta.

Aktuality z KS

Setkání ÚV KS a CR SCEAV. Dne 4. ledna se uskutečnilo společné setkání Ústředního vedení Křesťanského společenství a Církevní rady Slezské církve evang. a. v. Zástupci KS prezentovali nově vydanou knihu „Poznáváme biblické pravdy“ a pozvali biskupa na Celomisijní konferenci delegátů. Dále přítomní vedli diskusi o formách biblického vzdělávání v církvi a hovořili o přípravě nového dvojjazyčného zpěvníku.

Louč. Ve dnech 22. – 24. ledna 2010 se v Návsí uskutečnil první ze tří víkendů mládežnického školení Louč.

Celomisijní konference delegátů. Celomisijní konference delegátů – nejvyšší orgán KS – se sejde v sobotu dne 24. dubna 2010. Bude se jednat o konferenci volební.

Bohaterski chłopiec

John mieszkał w Anglii, chodził do szkoły podstawowej, lubił sport i był w nim bardzo dobry, szczególnie zaś w grze w krykieta. Pewnego dnia został nawet wybrany na kapitana zespołu krykietowego. Krykieta to angielski sport narodowy (podobnie jak w Stanach Zjednoczonych baseball, w Polsce piłka nożna, zaś u nas hokej), w którym gracz rzuca specjalną twardą piłką z korku w kierunku przeciwległej bramki, której gracz drugiej drużyny broni za pomocą drewnianego kija. Była to dla Johna wielka cześć. Po jednym z meczów, który zespół z Johnem na czele wygrał, chłopcy przeżywali ogromną radość. I dla Johna to była niezmierna satysfakcja. Było przyjemnie, aż do chwili, kiedy ktoś opowiedział jakiś dowcip, dołączyły brzydkie słowa, padło nawet imię Boże.

John nie mógł tego znieść. Wstał i bardzo głośno powiedział, że będzie musiał zespół opuścić, jeżeli nadal będą tak mówić. Powiedział, że nie chce się takim słowom przysłuchiwać i raczej zrezygnuje z pozycji kapitana w zespole. John miał czyste serce i bardzo głęboko przeżywał swoją relację z Panem Bogiem. Miał delikatne sumienie, które poszukuje zawsze i wszędzie obecności Pana Jezusa. John rzeczywiście odszedł.

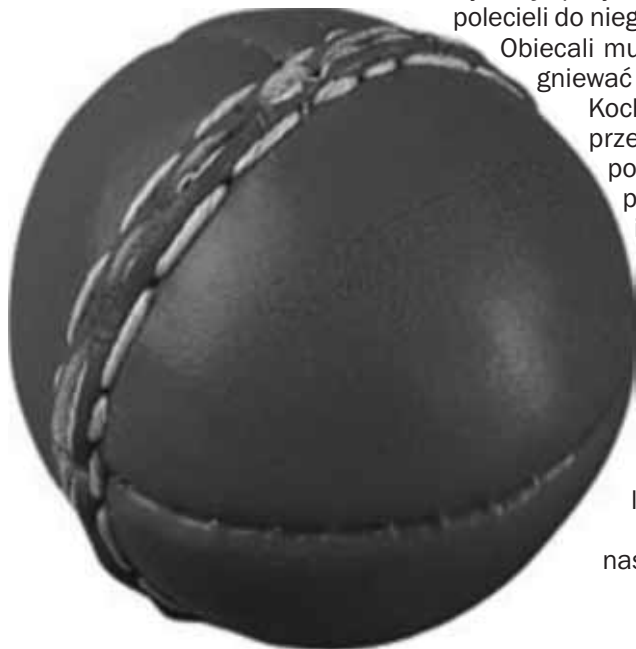
Ale był najlepszym graczem. Chłopcy natychmiast polecili do niego i błagali go, by ich nie opuszczał. Obiecali mu, że już nigdy więcej nie będą go gniewać swoimi słowami.

Kochany Młody Przyjacielu, Pan Jezus przez Ducha Świętego może i Tobie pomóc w dobrym postępowaniu. On pomoże Ci zdobyć się na odwagę i wyznać, że nie chcesz mieć udziału w rzeczach, które się Panu Bogu nie mogą podobać.

Chłopiec, o którym była nasza historia, nazywał się John Patteson. Kiedy stał się dorosłym, pojechał jako misjonarz na wyspy Oceanu Spokojnego, by tamtejszym ludziom głosić Ewangelię.

Niech jego przykład będzie dla nas wielką zachętą!

Lidka Rucka

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Společnosti Chrzešćijařskéj při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí,
Urszula Szymeczek, Daniel Spratek, Michal Klus.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí,CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>